

vlastnictví rodiny f.-ské — a nečiní tak ani dnešní stížnost — pak nemohl nss shledati, že by žal. úřad neměl pro svůj výrok opory v uvedené dohodě z r. 1895.

Za tohoto stavu, kdy závazek spojen jest s držbou velkostatku či panství vůbec, jsou pak také irelevantní otázky, zda a pokud byl lesní majetek v důsledku pozemkové reformy zmenšen, kdo jej dostane, zda bylo st-lce zakázáno dříví v lese káceti, zda se do jisté míry velkostatek zmenšil, zda přejímací cena za zabrané pozemky i břemena na majetku vážnoucí, resp. příslušná uhražovací jistina byly již stanoveny a konečně ze kterého lesa bylo dříví dodáváno a kde všude dosud st-lka určité dávky či dary z milosti plní. Nebylo by tudíž možno ani tehdy, kdyby úřad se jimi byl blíže zabýval, shledati v tom nějaké podstatné vady řízení stížnosti ostatně ani nevytýkané, nehledě k tomu, že otázkami těmi stejně se již výrok I. stolice zabýval.

Vzhledem k tomu pak, že nss nemohl — jak ze shora uvedeného plyne — shledati ani nějaké nesprávné zjištění skutkového stavu, namítané stížností ostatně pouze povšechně bez jakékoliv další konkretisace (§ 18 zák. o ss), bylo stížnost, která jiných námitek nevznáší, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 10.992.

C í r k e v n í v ě c i: Patří náhrada daní, kterou velkostatek na základě listinného ustanovení dřívějšího majitele poskytuje farnímu beneficiu (faráři), do příjmových položek a daně samy do výdajových položek kongruové fase farářovy?

(Nález ze dne 10. ledna 1934 č. 98.)

V ě c: Josef Š. v M. (adv. Dr. Petr C. Nesý z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o úpravu kongruové příznávky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 4. července 1930 upravil zem. úřad v Praze příznávku příjmů a vydání spojených s farním obročím v M. podanou Josefem Š., farářem a vikářem tamže, podle zák. č. 122/1926 Sb. a vl. nař. č. 124/1928 Sb. pro období 1926—1930 a vyloučil při tom ve výdajové položce č. 1 a 2 přiznané částky 2.533.78 Kč (daně a přírážky) a 500.49 Kč (popl. ekvivalent), poněvadž podle předpisu § 89 cit. vl. nař. nemá se zaúčtovat do příznávky pouze výnos nadace s určitou částkou zřízené za mše, kdežto v tomto případě jde naopak o súčtování vydání, kterého obročí právně ani fakticky nemá.

Proti tomuto výměru podal jmenovaný farář odvolání, kterému žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl z důvodů rozhodnutí první stolice, k nimž podrobněji podotkl toto: »Odvolatel sám ve svém odvolacím spise z 9. srpna 1930 potvrzuje, že Jan hrabě z Vrtby, tehdejší majitel velkostatku, v listině z r. 1779 kromě jiných závazků, jež převzal vůči faře v M., zavázal se také, že bude platiti za faru a faráře v M. veškeré daně a dávky. Byly tudíž napadeným výměrem právem vyloučeny při úpravě příznávky výdajové položky č. 1 a 2, v nichž uveden byl prů-

měrný výdaj 2.533 Kč 78 h resp. 500 Kč 49 hal. Odvolatel ovšem poukazuje k tomu, že uživatel farního benefícia v M. je za dobrodiní prokázaná restaurátorem fary m.-ské povinen sloužiti po všechny časy 156 mší ročně, a domnívá se, že by bylo spravedlivě, aby jako náhrada za tyto mše byly ponechány v příznávce ve vydáních uvedené daně a dávky a to přes to, že je platí velkostatek m.-ský. Odvolatel se dovolává § 100 lit. e) vl. nař. č. 124/28. Min. škol. nemohlo přistoupiti na toto tvrzení odvolatele, ježto z připojeného originálu instrumentu z 1. října 1779 vyplývá, že tu šlo o dotování fary v M. a nikoliv o nadaci s určitou částkou zřízenou za mše a jiné úkony bohoslužebné, jejíž výnos by bylo vyloučiti ze započtení do fasovních příjmů podle § 89 cit. vl. nař. Také nejde tu ovšem o aplikaci § 90 téhož nař. V § 100 tohoto nař. je sice v odst. e) jako započitatelný výdaj připuštěna nařízená náhrada za mše náboženského fondu, které na doplňku kongruy vážnou, ale neuvádí se v tomto paragrafu jednajícím o započitatelných výdajích fasovních, jako započitatelný výdaj náhrada za mše jiné, takže sloužení takových mší nelze pokládati za výdaj na penězích a hodnotě peněžité ve smyslu ustanovení § 100 lit. d) cit. vl. nař. Singulární ustanovení § 100 lit. e) cit. vl. nař. nelze rozšiřovati na náhradu za mše jiné, než mše náboženského fondu. Pokud odvolatel vidí nesrovnalosti v tom, že příjmové položky fasovní, vyplývající z uvedené zřizovací listiny, byly při úpravě ponechány, kdežto daně a dávky byly škrtnuty, poukazuje min. škol. k tomu, že tyto příjmy sám farář Josef Š. ve své příznávce z 27. října 1928 na I. pětiletí přiznal a že ponechání jich při úpravě fasy je odůvodněno tím, co je ustanoveno v § 88 opět cit. vl. nař. Domnívá-li se odvolatel, že je fakticky poškozen plněním závazku sloužiti značný počet mší ročně za restaurátora fary m.-ské, jest jeho věcí, aby se po případě u příslušných úřadů domáhal redukce příliš vysokého počtu mší.«

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvážil toto.

Podle § 3 zák. č. 122/26 stanoví se ryzí příjem duchovního na základě fasy, pro jejíž úpravu a příslušné další řízení jsou rozhodnými předpisy dosud platné, mezi jinými s tou úchylnou, že daň důchodová není položkou odpočitatelnou. V prov. nař. č. 124/28 jsou pak v § 100 uvedeny započitatelné výdaje, mezi nimi pod bodem a) z přiznaných příjmů vybírané státní daně, zemské, okresní a obecní přírážky, jakož i poplatkový ekvivalent. V § 102 pak jako výdaj nezapočitatelný uvedena mezi jinými daň důchodová.

V daném případě uvedl st-1 ve své fasi pro období 1926—1930 částku 2.533·78 Kč jako daně a přírážky a částku 500·49 Kč jako poplatkový ekvivalent ve fasovních vydáních. Nař. rozhodnutím byly tyto položky z vydání vyloučeny s odůvodněním, že v daném případě jde o súčtování vydání, jehož obročí právně ani fakticky nemá. Názor tento neshledal nss správným.

Subjektem daňové povinnosti případně povinnosti platiti přírážky samosprávným svazům a poplatkový ekvivalent jest beneficium případně farář. Okolnost, že daně, přírážky a poplatkový ekvivalent jsou beneficiu případně faráři hrazeny velkostatkem, na právní závaznosti benefícia případně faráře nic nemění bez ohledu, jakou cestou tato úhrada se děje, zda snad tak, že beneficiát daňový předpis majiteli velkostatku ku pla-

cení předloží nebo tak, že beneficiát daňové povinnosti zadost učiní a pak si úhradu na velkostatku vyžádá. Z tohoto důvodu náleží daně (výjimkou daně důchodové), přírážky fondovní a poplatkový ekvivalent, předepsané beneficiu případně beneficiátu, podle § 100 lit. a) cit. vl. nař. do fasovních vydání. Na druhé straně však úhrada daní, přírážek a poplatkového ekvivalentu, které se st-li dostane, náleží podle § 88 cit. vl. nař. do fasovních příjmů.

St-l brojí proti možnosti zařazení této úhrady do fasovních příjmů s poukazem na § 89 cit. vl. nař., podle kterého jest ze započtení do příjmů vyloučen výnos nadací s určitou částkou zřízených za mše a jiné úkony bohoslužebné. St-l má za to, že pro vyloučení ze započtení do příjmů netřeba, jak to právě cit. paragraf ustanovuje, aby byla zřízena nadace s určitou částkou za mše a jiné úkony bohoslužebné, nýbrž že stačí, je-li zřízena nadace vůbec nebo dokonce že stačí ustanovení nadací podobné, jakým jest zřizovací listina z r. 1779.

Leč v tom jest st-l na omylu. V § 88 cit. vl. nař. jsou uvedeny taxativně příjmy, které jest ve fasi započítati, v § 89 pak jest uveden příjem, který jest ze započtení vyloučen, totiž výnos »nadací s určitou částkou zřízených za mše a jiné úkony bohoslužebné«. Jeví se tedy ustanovení § 89 jako výjimka z ustanovení § 88 cit. vl. nař. a jest je proto vykládati striktně, nikoliv způsobem rozšiřujícím, aniž lze tohoto výjimečného ustanovení analogicky upotřebiti v případech jen podobných; nelze proto z příznávky vylučovati příjmů, které nejsou výnosem »nadace určitou částkou zřízené« za mše nebo jiné úkony bohoslužebné. Že by takovou nadací bylo ustanovení zřizovací listiny z r. 1779, ani st-l netvrdí.

St-l opírá nárok na započtení částek velkostatkem placených do vydání dále o ustanovení § 100 lit. e) cit. vl. nař., avšak neprávem.

Podle tohoto ustanovení jest do fasovních vydání započítatelnou náhrada za mše náboženského fondu, které na doplňku kongruy vážnou. St-l má za to, že v tomto ustanovení jest obsažena — prý podle úmyslu zákonodávce — všeobecná zásada, že náhrada za mše nemá býti čítána do příjmů duchovního, případně že má býti dána do vydání. To se však st-l rovněž mylí. V § 100 cit. vl. nař. jsou vypočteny taxativně druhy vydání, které lze do fasovních vydání započítati. Ustanovení toto neobsahuje žádné všeobecné zásady o započítatelnosti vydání, naopak vypočítává a ohraničuje zevrubně jednotlivé druhy započítatelných vydání. Pod lit. e) uvádí nařízenou náhradu za mše náboženského fondu. Není důvodu pro názor, jako by zákonodárce v tomto bodě chtěl vysloviti všeobecnou zásadu o započítatelnosti náhrady za mše jakéhokoliv druhu, naopak podle jasného znění tohoto ustanovení jest započísti do výdajů jen náhradu způsobu na uvedeném místě přesně vyznačeného.

Podle toho, co řečeno, měl a mohl tedy žal. úřad na jedné straně uznati započtení částek za daně, přírážky a poplatkový ekvivalent, hrazených ať přímo ať nepřímou velkostatkem, jako fasovní položky výdajové, na druhé straně však zařaditi do fasovních příjmů tuto náhradu velkostatkem placenou. Leč tento způsob by mohl míti pro st-le po případě za následek větší újmu, než jakou v nař. rozhodnutí spatřuje.

Ze správních spisů (srov. rozsudek kraj. soudu v Plzni ze 17. června 1922) totiž vychází, že majitelé velkostatku M.-ského jsou pokládáni za

povinné hraditi veškeré daně a přirážky, poplatky, taxy a jiné veřejné dávky, jež se vyměřují případně předepisují z majetku řím.-kat. obročí M.-ského, z výtěžku tohoto majetku, jakož i ostatních příjmů řím.-kat. faráře vyplývajících z úřední hodnosti a činnosti téhož. Podle toho jest velkostatku ukládána povinnost hraditi za beneficiáta i daň důchodovou, jemu předepsanou, která však, jak s počátku uvedeno, není podle kongruových předpisů výdajem započítatelným. Započtením všech daní a dávek v příjmech a vydáních, ale s vyloučením daně důchodové z výdajů, mohl by se objeviti v neprospěch beneficiáta rozdíl o částku daně důchodové. Jestliže tedy žal. úřad na jedné straně sice daně, přirážky a poplatkový ekvivalent jako výdajovou položku neuznal, na druhé straně však náhradu těchto daní etc. velkostatkem do příjmů nezařadil, ušetřil st-le újmy, jež by ho byla po případě správným postupem stihla, a nezkrátil tím subjektivní právo st-lovo. Je proto stížnost po této stránce bezdůvodnou (§ 2 zák. o ss.).

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad konečně, že domnívá-li se odvolatel, že jest fakticky poškozen plněním závazku sloužiti značný počet mší za restaurátora fary bez náhrady, jest jeho věcí, aby se po případě u příslušného úřadu domáhal redukce příliš vysokého počtu mší. Proti tomu namítá stížnost, že tohoto pokynu nemůže st-l uposlechnouti, poněvadž jest povinen splniti vůli fundatorovu.

Námítka tuto shledal nss nepřipustnou podle § 2 zák. o ss. Stížnost sama označuje tento výrok žal. úřadu za pokyn, tedy radu. Takový pokyn nebo rada nejsou však rozhodnutím nebo opatřením po rozumu § 2 zák. o ss, a nemohou proto býti předmětem stížnosti k nss, poněvadž se jimi ani deklaratorně neurčuje ani konstitutivně neupravuje právní posice st-lova a nezasahuje se jimi do jeho subj. práv. Ostatně i podle samotného nazírání stížnosti dostává beneficiát za sloužení oněch mší náhradu v tom, že velkostatek za něho hradí daně.

Č. 10.993.

Horní právo: I. * Pro zjišťování, zda kutěř ve smyslu § 16 hor. zák. v minulém roce ve svém kutacím obvodu s pracemi kutacími započal, resp. v nich pokračoval, není v zákoně předepsáno žádné zvláštní řízení, může proto báňský úřad k účelu tomu použití každého způsobitelného prostředku průvodního, tedy také na př. sdělení úřadu okresního, obecního nebo zprávy četnictva. — II. * I když jsou na všeobecném kutacím povolení závislá výhradná kutiska, smí báňský úřad, nejsou-li dány předpoklady § 16 hor. zák., požadované prodloužení tohoto povolení odepřít, aniž musí dříve provést řízení podle §§ 241 a 242 hor. zák.

(Nález ze dne 10. ledna 1934 č. 176.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7585/28, 8405/30.

Věc: František F. v P. (adv. Dr. Jos. Sejk z Prahy) proti báňskému hejtmanství v Praze o prodloužení kutacího povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-li bylo výměrem revírního báňského úřadu v Praze z 21. března 1921 uděleno všeobecné kutací povolení pro celý obvod to-